

AŽ NA SÁM KRAJ NEBES

aneb NAŠE CÍRKEV NEVZKVÉTÁ

kázání ze soboty 30. 3. 2013 – br. Hampacher Roman

Když jsem si jako novoroční verš výtahl text Neh 1, 9 „*Když se však navrátíte ke mně, budete zachovávat mé příkazy a plnit je, i kdyby byli vaši zapuzeni na konci nebes, shromáždím je odtamtud a přivedu je na místo, které jsem vyvolil, aby tam přebývalo mé jméno*“ cítil jsem se poněkud znejistěn, protože bych se měl tento rok stěhovat až na „kraj“ Čech a ve své pýše jsem si myslel, že tento verš by měl být snad nějakou součástí Božího plánu pro mě. Možná ano, ale Písmo určitě nebylo napsáno jen pro potřeby nejistého pátrání malého človíčka.

Co je to ten okraj nebes, na který se Izraelci dostali, a kde vlastně leží?

Izraelci vždycky byli někde, kde vůbec být nechtěli a moc toužili být někde, kam doufali, že je Hospodin dovede. Buď byli v Egyptě a směřovali do Kanaánu, či byli v Babylóně a toužili po tom, aby v Jeruzalémně zvovu postavili chrám.

Byl to jejich kraj nebes?

Snad ano, ale myslím, že kraj nebes není místo, které bychom mohli najít na mapě. Cesta z něho totiž nevede po silnici, ale skrze pokání a návrat k Božím příkazům.

Kraj nebes je místo, kam nedosahuje Boží moc. Místo, kde vládne člověk (nebo ďábel, chcete-li) a k žezlu nikoho jiného nepustí.

A to je místo, kam se Izraelci (a nejen oni) dostávali až příliš často.

Promiňte mi malou odbočku, ale snad nám jiný než biblický příklad poslouží lépe k ilustraci.

Mnozí z nás pamatují doby, kdy v naší zemi nevládla svoboda a kdy nám přitom bylo neustále předkládáno, jak se máme skvěle. V televizích novinách jsme se dozvěděli o skvělých úspěších sovětských horníků, o skvělých vztazích československých pionýrů, o nových moderních elektrárnách a o stále úspěšně pokračující a šířící se revoluci na Kubě.

Pak jsme vypnuli televizi, podívali jsme se na umakartovou kuchyň, modré tepláky a hodinky z Tuzexu. Něco nám vadilo, ale naučili jsme s tím žít. Hlavně že je klid. Člověk si přeci zvykne i na šibenici.

Nepřipomíná nám to něco? Naši američtí bratři úspěšně evangelizují poslední zbytky světa, žijeme v době skvělých a úspěšných projektů, stavíme školy a nové sbory a naše církve každý týden roste o tisíce nových členů. A pak se vrátíme ze sobotní bohoslužby, zapneme televizi a dáme si něco dobrého do žaludku. Trochu nám sice vadí, že realita je trochu jiná než to, co si čteme v oběžnících, ale člověk si zvykne i na šibenici, hlavně, že je klid.

Prezident Havel ve svém prvním porevolučním projevu pronesl již legendární slova „**naše země nevzkvétá...**“ a my jsme se, alespoň na čas, probudili do šedé reality okraje světa a chtěli jsme s ní něco dělat.

Naše církve nevzkétá. Křtíme s bídou tolik lidí, jen abychom vyrovnali úmrtnost, v množících se projektech zaměstnáváme stále stejné a už unavené tváře. Zbožnost nahrazujeme zbožnou aktivitou a Boží vůli vlastní chytristikou.

Jsme na samém okraji nebes, jsme na samém kraji Božího působení, bloudíme...

Přítom řešení je tak snadné. Navraťme se k Hospodinu, začněme se modlit, začněme číst Písmo, žijme spolu ve společenství.

Bůh nám přece slibuje, že nás přivede k sobě a přijme nás. Stačí jen se rozpomenout na Boží příkazy a obrátit se jeho směrem a Bůh z beznaděje učiní naději.

Jestliže jste již nastoupili tuto cestu, vytrvejte a jestli ne, udělejte to dnes.

Amen